

PROLOGAS

Vakaryų Montana, 1991 metai

Elisė Bodin nusilengvino už plonos suktaspyglių pušų užuolaidos. Prie jos iki kelių klampėjo per sniegą, ir dabar jos nuogas pasturgalis (su laumžirgiu, kurį išsitatuiravo Portlande), pučiant gūsingam vėjui, šturpo nuo šalčio.

Kadangi buvo nuėjusi geras tris mylias užkampio keliuku ir nesutiko nė vieno automobilio ar sunkvežimio, stebėjosi, kam išvis, po velnių, reikėjo taip vargti ir lįsti į krūmus.

Kai kurių įpročių neįmanoma atsikratyti, nusprendė Elisė, vėl užsitempdama džinsus.

Dievas mato, kaip ji stengėsi. Stengėsi sulaužyti įpročius, taisykles, normas, atsisakyti lūkesčių. Ir vis dėlto ji čia, — praėjus vos trejiems metams po vienašališkai paskelbtos nepriklausomybės nuo visko, kas įprasta ir paprasta, — vėl tįsia savo pusiau nušalusią subinę namo.

Pasitaisiusi ant pečių kuprinę, aukštai keldama kojas, ji taikė į savo pačios pėdsakus, grįždama atgal link keliuko, kuris džiaugiasi keliuku vadinamas. Kuprinėje buvo sudėta visa Elisės gyvenimo manta: dar vieni džinsai, marškinėliai su „AC / DC“ užrašu; „Grateful Dead“ sportinis megztinis, nusavintas iš kažkokie jau seniai pamiršto vaikino, kai pirmąkart atvyko į Los Andželą; muilas ir šampūnas, pasivogti iš „Holiday Inn“ viešbučio Rigbyje, Aidaho valstijoje, kai ten dirbo kambarine; prezervatyvai, kosmetikos krepšelis, penkiolika dolerių ir trisdešimt aštuoni centai; ir tai, kas liko iš

penkių dolerių vertės gana padorios žolės maišelio, kurį išsimainė iš vaikino, o paskui paliko stovyklavietėje rytiniame Oregone.

Ji tikino save, jog grįžta namo, nes visai nebeliko lėšų ir daugiau nebenori keisti visokių pašlemėkų sperma suteptų paklodžių viešbutyje. Ir dar suvokė, kaip yra lengva tapti viena iš tų moterų negyvoomis akimis, su kuriomis nemažai bičiuliavosi skersgatvių šešėliuose daugybėje miestų, kuriuose teko lankytis.

Elisė jau beveik pasiekė tą ribą, prisipažino pati sau. Užtenka gerokai paalkti, pašalti, įsibaiminti, ir ima vilioti mintis pardavinėti savo kūną — juk tai pagaliau tėra tik seksas — už maistą ir padorų kambarį.

Bet tiesa buvo tokia, — o jai tekdavo stoti akistaton su tiesa, — kad visgi yra taisyklių, kurių ji niekaip negali sulaužyti. Tiesa buvo tokia — ji nori namo. Ji norėjo mamos, sesers, savo senelių. Norėjo savo kambario mielomis rožinėmis sienomis, nukabinėtomis plakatais, ir langų, žvelgiančių į kalnus. Norėjo rytais užuosti kavos ir šoninės kvapus virtuvėje, pajusti šuoliuojančio žirgo raumenis sau po sėdmenimis.

Jos sesuo buvo ištekėjusi — argi jos vestuvės ir nebuvo tas kvailas, visiškai *tradicinis* renginys, perpildęs Elisės kantrybės taurę ir paakinęs pabėgti? Dabar Rinė gal jau ir kūdikio bus susilaukusi, greičiausiai bus, ir vis dar yra, kaip visada, velniškai tobula.

Bet dabar Elisė ilgėjosi netgi to, netgi dirginančios Morinės tobulybės.

Taigi ji nuėjo dar vieną mylią; vilkėjo nudėvėtu medvilniniu švarkeliu, pirktu „Goodwille“ ir vargiai saugančiu nuo šalčio, avėjo gerų dešimties metų senumo aulinius, ant savo liesų pečių buvo užsivertusi kuprinę.

Reikėjo paskambinti namo iš Mizulos, pagalvojo. Paprasčiausiai reikėjo nuryti puikybę ir paskambinti. Senelis būtų atvažiavęs jos parsivežti — jis niekuomet nepamokslauja. Bet Elisė įsivaizdavo save, žengiančią keliu į rančą, gal net pasisiūbuojant klubais.

Kaip visi sustings kur stovėję — rančos darbininkai, arkliai, net galvijai laukuose. Senasis šuo, Mėlis, išpuls jos pasitikti. Ir motina išeis į verandą.

Palaidūnės grįžimas.

Elisė atsiduso, išpūsdama šilto kvapo miglą, kuri išsisklaidė stingdančiame šaltame vėjyje.

Reikėjo geriau pagalvoti, ji ir *pagalvojo*, bet pasigauti automobilį Mizuloje Elisei atrodė geras ženklas. Ir jis ją atvežė per dvylika mylių nuo namų.

Ji gali nespėti iki sutemstant, ir tai kėlė nerimą. Elisė kuprinėje turėjo prožektorių, tik kad elementai buvo nusloję. Taip pat turėjo žiebtuvėlį, bet net pati mintis kurti stovyklavietę be antklodės ar palapinės, be maisto ir vandens, kuris pasibaigė prieš dvi mylias, vertė kuo atkakliau stumtis pirmyn.

Elisė mėgino įsivaizduoti, ką namiškiai jai pasakys. Jie bus laimingi ją matydami — privalo būti. Galbūt bus užsiutę, kad štai šitaip juos paliko, tik išdidžiai brūkštelėjusi raštelį. Bet jai buvo aštuoniolika — pakankamai suaugusi, kad darytų kas patinka, o universiteto, santuokos pančių ar vergiško darbo rančioje Elisė nenorėjo.

Ji norėjo laisvės, ir ją pasiėmė.

O dabar jai dvidešimt vieni, ir grįžti namo yra jos *pasirinkimas*.

Galbūt ir dirbti rančioje nebus taip atgrasu. Galbūt ji net apsvarstys kokius nors kursus koledže.

Dabar ji suaugusi moteris.

Ir tos suaugusios moters dantys barškėjo nuo šalčio, bet ji ėjo pirmyn. Tikėjosi, kad seneliai vis dar gyvi — Elisę ėmė graužti sąžinė, nes negalėjo būti visiškai tikra, kad močiutė su seneliu nebus mirę.

Žinoma, gyvi, patikino save mergina. Juk praėjo tik treji metai. Močiutė nepyks, arba bent jau ne ilgam. Galbūt šiek tiek pabars. Pažiūrėk, kokia tu liesa! Ką, dėl maloningojo Dievo, pasidarei savo plaukams?

Pralinksmėjusi nuo tos minties, Elisė užsimaukšlino slidinin-

ko kepuraitę ant trumpų plaukų, kuriuos buvo išbalinusi kaip galėjo. Jai *patiko* būti blondine, patiko, kaip nuo prašmatnesnės spalvos jos akys atrodo žalesnės.

Bet labiausiai patiko mintis pulti seneliui į glėbį, atsisėsti prie šventinės vakarienės — jau ne už kalnų Padėkos diena — ir išsipašakoti visai šiknas suraukusiai šeimai savo nuotykius.

Elisė matė Ramujį vandenyną, žingsniavo Rodeo Draivu kaip kino žvaigždė ir dukart vaidino masinėse scenose tikrame filme. Galbūt paaiškėjo, kad gauti tikrą vaidmenį tikruose filmuose yra šiek tiek sunkiau, nei Elisė įsivaizdavo, bet ji juk *stengėsi*.

Ji įrodė, kad gali gyventi savarankiškai. Kažką daryti pati, pati matyti, pati patirti. Ir vėl galėsianti taip pasielgti, jei šeima sukels pernelyg daug rūpesčių.

Elisė suirzusi markstėsi ir braukė staiga plūstelėjusias ašaras. Bet ji nemaldaus. Neįstengs maldauti jų priimti ją atgal, priimti pas save.

Dieve, kaip ji norėjo namo.

Iš įkypos saulės Elisė suprato, kad niekaip neparsigaus namo iki tamsos, o ore užuodė šviežių sniegą. Jeigu — tik jeigu — ji kirstų pro medžius, pereitų laukus skersai, gal ir pavyktų pasiekti Skinerių valdas.

Draskoma abejonių, išvargusi ji sustojo. Saugiau būtų eiti keliu, bet kertant skersai laukus susitaupytų gera mylia ar daugiau. Be to, jei gerai pamena, pakelyje yra išsibarsčiusios kelios trobelės. Vien vėjų perpučiami griaučiai laukinės gamtos mėgėjams, bet Elisė galėtų susikurti laužą, galbūt rastų konservuoto maisto atsargų.

Ji pasižiūrėjo į nesibaigiantį kelią, paskui į sniegu užklotus laukus, besitęsiančius iki pat kalnų snieguotomis viršukalnėmis, kurios kyšojo tamsmėlyniame danguje, pilkėjančiame nuo prietemos ir besiantinančio sniego.

Vėliau Elisė prisimins savo neryžtingumą, tas kelias dvejonių

minutes, prastovėtas kelkraštyje košiant žvarbiam vėjui. Kelias akimirkas, prieš jai žengiant į laukus, kalnus, kur ją būtų paslėpę ilgėjantys pušų šešėliai ir nuvedę tolyn nuo kelio.

Kai pirmąkart per daugiau nei dvi valandas išgirdo gyvą garšą, — išskyrus Elisės kvėpavimą, batų žlegėjimą ir medžius košančio vėjo dejones, — iškart nesuvokė, kad tai variklio ūžesys.

Elisė atsigrižo ropšdamasi pro sniegus ir nutirpo, pamačiusi link jos papsintį pikapą. Ji žengtelėjo į priekį ir, užuot atkišusi nykštį, kaip buvo dariusi begales kartų per savo kelionę, ėmė iš nevilties mojuoti rankomis.

Gal ji ir prasibastė trejus metus, bet visgi buvo gimusi ir užaugusi kaime. Buvo tikra vakarietė. Niekas nepravažiuos pro moterį, vienišą mojančią pagalbos kelyje.

Pikapui sulėtinus greitį, Elisė pagalvojo, kad nėra mačiusi nieko gražesnio už tą surūdijusį mėlyną fordą su pritaisytomis grotomis šautuvams, brezentu dengtu kėbulu, ant priekinio lango priklijuotu lipduku TIKRAS PATRIOTAS.

Kai vairuotojas palinkęs į priekį nuleido lango stiklą, jai teko pakovoti nuryjant ašaras.

— Panašu, kad reikalinga pagalba.

— Ar galėtumėt pavežti? — ji šyptelėjo, vertinamai nužvelgdama vyriškį. Elisei labai reikėjo įsiprašyti į mašiną, bet ji anaip tol nebuvo kvaila.

Vyriškis vilkėjo gerokai panešiotais avikailiais, ant trumpų tamsių plaukų buvo užsivožęs skrybėlę lenktais bryliais.

Simpatiškas, pagalvojo Elisė, o tai visuomet gerai. Vyresnis — bent jau tikrai perkopęs keturiasdešimt. Jo akys, taip pat tamsios, žvelgė draugiškai.

Pro langelį bumbsėjo iš radijo sklindantis kantri muzikos ritmas.

— Kur keliauji? — paklausė jis nutęsta vakarų Montanos šnektą, taip pat nuskambėjusia lyg muzika.

— Į Bodinų rančą. Ji ten, už...

— Be abejo, aš žinau kur Bodinų ranča. Kaip tik pro ją važiuoju. Šok vidun.

— Ačiū. Ačiū. Labai dėkoju.

Nusitraukusi nuo pečių kuprinę, Elisė, lipdama į mašiną, įsivilkė ją paskui save.

— Ar sugedai? Nepastebėjau kelyje tavo automobilio.

— Ne. — Kone žado netekusi nuo šilumos, pulsuojančios iš sunkvežimio krosnelės, ji patogiai įtaisė kuprinę sau po kojomis. — Keliauju nuo Mizulos, pasigavau pakeleivingą mašiną, bet maždaug už šešių mylių nuo čia vairuotojui reikėjo nusukti.

— Ėjai šešias mylias?

Elisė palaimingai užsimerkė, kai ledo gabaliukai, kuriais buvo virtę jos kojų pirštai, ėmė atitirpti.

— Jūsų sunkvežimis pirmasis mano sutiktas per maždaug dvi valandas. Nemaniau, kad reikės eiti tiek ilgai. Tikrai džiaugiusi, kad dabar jau nebeteks.

— Tolimas kelias, ir dar tokiai mažytei kaip tu, vienai. Netrukus sutems.

— Žinau. Todėl man pasisėkė, kad važiavote pro šalį.

— Pasisėkė, — pakartojo jis.

Pirmųjų ženklų ji nepastebėjo. Viskas įvyko pribloškiamai greitai. Nuo smūgio jos veidas kone sprogo. Akims iššokus iš aki-duobių, Elisė neteko sąmonės.

Antro smūgio ji nepajuto.

Vikriai judėdamas, susijaudinęs nuo taip lengvai pasitaikiusios progos, jis ištraukė ją iš sunkvežimio kabinos ir įvertė suglebusį kūną į kėbulą po brezentu.

Surišęs rankas ir kojas, užkimšęs burną, užmetė ant jos seną antklodę.

Nenorėjo, kad mergina mirtinai sušaltų dar nenuvežta namo.

Kelio liko daugiau nei pora mylių.

PIRMAS SKYRIUS

Dabartis

Aušo rožinis rytas, nuspalvindamas snieguotus kalnus švelnia pastele. Briedžiai plaukė pro miglą į savo rytinę piligrimystę, gaidžiai primygtinai skelbė pavojų.

Mėgaudamasi kavos likučiais Bodinė Longbou virtuvės tarpduryje klausėsi garsų ir žvelgė į šią tobulą, anot jos, lapkričio dienos pradžią.

Tik būtų dar geriau, jei ji turėtų nors vieną papildomą valandą. Nuo pat vaikystės svajoto apie dvidešimt penkių valandų parą, net buvo surašiusi visus darbus, kuriuos dar galėtų nudirbti vos per šešiasdešimt papildomų minučių.

Kadangi besisukanti Žemė tempo nekeitė, jai teko prisitaikyti pačiai ir mažiau miegoti — Bodinė retai kada keldavosi vėliau kaip pusę šeštos. Auštant dienai, jau būdavo nuveikusi didžiumą rytnių darbų — per lygiai šešiasdešimt minučių nusimaudydavo po dušu, susitvarkydavo, apsirengdavo, patikrindavo elektroninį paštą, žinutes telefone, pavalgydavo pusryčius: jogurtą, kuri įkalbinėjo save mėgstanti, su javainiais, kurių išties nemėgo, ir kartu planšetėje patikrindavo dienos darbų tvarkaraštį.

Kadangi tvarkaraštis buvo tvirtai įsigyvenęs jos galvoje, pertikrinti jo nebereikėjo. Bet Bodinė mėgo kruopštumą.

Dabar, nudirbusi priešaušrio darbus, ji galėjo mėgautis rytine late — dviguba espresso kava su nenugriebtu pienu ir šlakeliu kara-

melinio sirupo, nuo kurio kada nors atjunki buvo pasižadėjusi savo vidiniam kritikui.

Netrukus sugužęs šeima, jos tėvas ir brolis jau bus apėję gyvulius bei paskirstę rančos darbininkams naujos dienos darbus. Kadangi Klementinai šiandien laisvadienis, Bodinė žinojo, kad į virtuvę netrukus įplauks jos motina ir džiaugsmingai paruoš tobulus Montanos rančos pusryčius. Pamaitinusi tris vyrus, Morinė sutvarkys virtuvę ir išvyks į Bodinų poilsio kompleksą, kur ji buvo pasiskyrusi sau pardavimų skyriaus viršininkės pareigas.

Morinė Bodinė Longbou nepaliaujamai stulbino savo dukrą.

Bodinė buvo mirtinai užtikrinta, kad jos motina ne tik netroško tos papildomos valandos per parą, bet jai jos net nereikėjo viskam sužiūrėti, išlaikyti tvirtą santuoką, vadovauti dviem sudėtingiems verslams — rančiai ir poilsio kompleksui, — ir kartu iš širdies mėgautis gyvenimu.

Merginai taip bemažtant, lyg vėjo gūsis įskrido ir pati Morinė. Trumpi skrudintų kaštonų spalvos plaukai supo jos rožės meilumo veidą. Bodinei šypsojosi gyvos, žalios akys.

— Labas rytas, mano vaikuti.

— Labas. Puikiai atrodo.

Morinė perbraukė ranka per savo aptemptą miško žalumo suknelę ties siaurais klubais.

— Šiandien manęs laukia daugybė susitikimų. Privalau padaryti įspūdį.

Ji atstūmė senas duris, vedančias į sandėliuką, ir nuo vagio nusikabino baltą mėsininko prijuostę.

Kad tik nė purslelis čirškinamos šoninės neužtikštų ant suknelės, pagalvojo Bodinė.

— Paruošk ir man savo tos latės, gerai? — paprašė Morinė, rišdamasi prijuostę. — Niekas taip skaniai nemoka kaip tu.

— Žinoma. Netrukus šįryt turiu susitikimą su Džese, — pasakė Bodinė, kalbėdama apie tris mėnesius dirbančią poilsio centro

renginių vadybininkę Džesiką Bazov. — Dėl Lindos Sju Džekson vestuvių. Linda Sju ateina dešimtą.

— Mm. Tavo tėtis man sakė, kad Rojus Džeksonas varvina ašaras į alų dėl savo mažosios mergytės vestuvių išlaidų, bet aš tikrai žinau, kad Lindos Sju mama yra pasiryžusi peržengti visas ribas ir dar daugiau. Ji paleistų savo dukrą eiti prie altoriaus giedant dangiškų angelų chorui, jeigu tik mes galėtume pasiūlyti tokią paslaugą.

Bodinė atidžiai kaitino pieną mamos latei.

— Už deramą kainą Džesė, matyt, galėtų ir tai parūpinti.

— Ji tikrai gerai tvarkosi, ar ne? — Uždėjusi milžinišką keptuvę ant aštuonių degiklių viryklės, Morinė ėmėsi kepti šoninę. — Man ta mergina patinka.

— Tau visi patinka. — Bodinė padavė motinai jos kavą.

— Taip gyventi daug smagiau. Jeigu pasistengtum, bent šiek tiek gėrio išvelgtum kiekviename žmoguje.

— O kaip Adolfas Hitleris? — paerzino motiną Bodinė.

— Na, kad ir koks jis buvo, visgi nubrėžė ribą, kurios žmonija nebedrįs peržengti. Tai jau gerai.

— Nėra daugiau tokių kaip tu, mama. — Bodinė pabučiavo motinai į skruostą, pasilenkusi iš savo aukštybių — jau būdama dvylikos ji praaugo penkių pėdų ir trijų colių ūgio Morinę ir nuo tada dar pasistiebė penkiais coliais. — Dar suspėsiu prieš išeidama paservuoti stalą.

— Bet, brangute, tau irgi reikia papusrýčiauti.

— Jau valgiau jogurto.

— Tau gi jis nepatinka.

— Nepatinka tik tuomet, kai valgau, bet šiaip labai sveika.

Morinė atsiduso, nuvarvino nuo iškeptos šoninės riebalus ir užkaitė naują keptuvę.

— Prisiekiu, kartais aš galvoju, kad tu sau pačiai esi geresnė mama nei aš.

— Tu esi geriausia mama pasaulyje, — atrėmė Bodinė ir iš daujos išėmė krūvelę kasdieninių lėkščių.

Kelios sekundės prieš durims atsidarant, už jų pasigirdo bildesys. Vidun suvirto jos gyvenimo vyrai, lydimi poros šunų.

— Žiūrėkite, nusivalykite batus.

— Oi, baik, Rine, lyg kada nors būtume pamiršę.

Semas Longbou nusiėmė skrybėlę — niekam nevalia valgyti prie Morinės stalo su galvos apdangalu.

Jis buvo šešių pėdų trijų colių ūgio ilgakojis, prakaulus gražus vyras juodais, sidabru nušarmojusiais plaukais, judriomis raukšlėmis, išsisėjusiomis ties gilių, rudų akių kampučiais. O kreivokas kairysis kandis, Bodinės nuomone, pridėjo žavesio jo šypsenai.

Čeisas, dvejis metais vyresnis už Bodinę, pakabinęs ant vagio ūkišką skrybėlę, išsinėrė iš brezentinio apsiausto. Ūgį ir sudėjimą jis paveldėjo iš tėvo — kaip ir visi Longbou vaikai, — bet veidu ir odos spalva buvo atsigimęs į motiną.

Roris, trejis metais jaunesnis, turėjo sodrius rudus plaukus ir gyvas, žalias motinos akis, įsodintas į dvidešimt dvejų metų amžiaus Semo Longbou veido kopiją.

— Ar rasis dar viena vieta prie stalo, mama?

Morinė pažvelgė į Čeisą pakeltais antakiais.

— Aš visada galiu ištaikyti dar vieną vietą prie stalo. O kas ateis?

— Pakviečiau pusryčių Kelą.

— Na, tuomet padėk dar vieną lėkštę, — paliepė Morinė. — Jau senokai Keilenas Skinneris nesėdėjo prie mūsų stalo.

— Ar jis grįžęs?

Linktelėjęs Bodinei, Čeisas nuėjo prie kavos aparato.

— Parvyko praeitą naktį. Jis kuriasi mūsų trobelėje, kaip buvome kalbėję. Ir jam tikrai praverstų karšti pusryčiai.

Čeisas maukė juodą kavą, o Roris savąją gausiai pasigardino pienu ir cukrumi.

— Ar jis atrodo kaip koks Holivudo kaubojus?

— Nusivylimas mūsų pagrandukui, — tarė Semas, plaudamasis rankas ūkiškoje kriauklėje. — Roris irgi tikėjosi, kad jis grįš žvangindamas pentiniais, apsijuosęs skrybėlę sidabrine juosta, girgždėdamas nublizgintais auliniais.

— Nieko panašaus nebuvo. — Roris nusičiupo šoninės. — Jis išvis neatrodo labai pasikeitęs. Tik gal senesnis.

— Nėra nė metais už mane vyresnis. Palik ir mums šoninės, — pridūrė Čeisas.

— Turiu daugiau, — taikiai pasakė Morinė ir atkišo veidą prie jos pasilenkusiam Semui pabučiuoti.

— Atrodai gražiai kaip šokoladukas, Rine. Ir taip pat kvepi.

— Manęs laukia pilnas susitikimų rytas.

— Jei jau prakalbome apie susitikimus. — Bodinė pažiūrėjo į laikrodį. — Turiu bėgti.

— Oi, brangute, gal pasiliktum pasisveikinti su Keilenu? Juk vaikinuko nematei beveik dešimt metų.

Aštuonerius, pagalvojo Bodinė, ir turėjo pripažinti, kad jai buvo smalsu vėl jį pamatyti. Bet...

— Negaliu, man labai gaila. Pasimatysiu su juo vėliau... ir su jumis, iki, — pasakė ji, bučiuodama tėvą. — Rori, man reikės pašnekėti su tavimi apie reikalus, vėliau, raštinėje.

— Gerai, viršininke.

Prunkštelėjusi į brolio pastabą, ji patraukė link prieangio, kur buvo palikusi visai dienai sukrautą portfelių.

— Popiet snigs, — šuktelėjo siausdamasi į palatą, paskui užsimovė kepurę, apsvyniojo šaliką ir apsimovusi pirštines išžengė į šaltą rytmetį.

Bodinė vėlavo visa minute, tad paskubomis nužingsniavo prie sunkvežimio. Ji žinojo, kad Keilenas grįžta, pati dalyvavo šeimos pasitarime dėl jo samdymo rančos arklių prižiūrėtoju.

Kiek tik siekė jos atmintis, Keilenas buvo artimiausias Čeiso

draugas ir svyravo tarp didžiausios jos būties negandos ir slapčiausios pirmosios meilės, čia tapdamas neganda, čia ir vėl meile.

Bodinė dabar jau neatsiminė, kuriuo būdamas jis išvyko iš Montanos. Dabar, važiuodama per suplūktą rančos keliuko sniegą, ji pagalvojo, kad Kelas buvo jaunesnis už Rori, kai dingo iš namų.

Beveik dvidešimties, paskaičiavo ji, be abejonės, įsiutęs ir puolęs į neveltį, netekęs didžiumos savo paveldėjimo teisės. Žemės, galvojo Bodinė, kurią jos tėvas nupirko iš Skinnerių, kai jų šeimos galvai užėjo sunkūs laikai — mandagiai sakant.

O sunkūs laikai užėjo todėl, kad geruosius laikus jis pralošė. Sumautas lošėjas, girdėjo ji kartą sakant tėvą, įjunkęs į kortas, kaip kiti įjunksta į butelį.

Taigi, tėvui prakišus visą turtą, išskyrus kokius penkiasdešimt akrų, namą ir kelis pastatus, Keilenas Skinneris susiruošė savaip tvarkytis gyvenimą.

Anot Čeiso, Kelui visai neblogai pavyko — jis ėmėsi prižiūrėti žirgus kino filmams.

O dabar, kai tėvas mirė, motina tapo našle, sesuo ištekėjo, augino kūdikį ir laukėsi dar vieno, jis pagaliau grįžo namo.

Bodinė buvo girdėjusi, kad tai, kas liko iš Skinnerių žemių, nebuvo verta jų turimos būsto paskolos bei kitų skolų. O ir namas stovėjo tuščias, kadangi ponias Skinner išsikraustė gyventi su savo dukros šeima į gražų namelį Mizuloje, kur Savana su vyru buvo įkūrę amatų krautuvę.

Bodinė laukė netrukus įvyksiančio dar vieno susitikimo dėl paskutinių penkiasdešimties akrų pirkimo ir dabar važiuodama svarstė, kam šis pirkinys būtų naudingesnis — rančiai ar kurortui.

Suremontuoti namą, mąstė ji, ir nuomoti poilsiautojų kompanijoms. Arba renginiams. Mažesnėms vestuvėms, verslo pobūviams, giminių susibūrimams.

Arba nevargti ir neleisti pinigų, o nugriauti jį ir pastatyti naują.

Ji smaginosi perkratydama įvairias galimybes, keliukui sukant

po išlenktu „Bodinių poilsio komplekso“ ženklų, papuoštu trilapio dobilo logotipu.

Sukdama ratą, krautuvėje pastebėjo šviesas — jas uždegė tas, kas pirmasis atėjo į pamainą. Šią savaitę jie rengė odinių dirbinių ir amatų pristatymą, tad tikėjosi priviliosią vėlyvo rudens svečius. Arba Rorio, puikaus pardavimų vadybininko, dėka pritraukią dienų lankytojus, kurie pasiliksią pietų „Abrakinėje“.

Bodinė sustojo prie ilgo, žemo pastato su plačia veranda, kur buvo įsikūrusi registratūra, ir, kaip visuomet, pajuto pasididžiavimą.

Poilsio kompleksas buvo įkurtas dar prieš jai gimstant, sudėjęs krūvon jos motinos, močiutės ir prosnelės pinigų, močiutei Korai Railei Bodin stojus, taip sakant, lokomotyvo mašiniste.

Tai, kas prasidėjo kaip kukli turistinė ranča, išvirto į prašmatnų centrą su aukščiausio lygio virtuve, išskirtiniu aptarnavimu, nuotykinėmis programomis, svečius lepinančiomis procedūromis, renginiais, šventėmis ir dar daug kuo, išsibarsčiusiu po daugiau nei trisdešimties tūkstančių akrų teritoriją, įskaitant veikiančią fermą. Ir visa tai, galvojo ji lipdama iš sunkvežimio, siūloma kartu su neįkainojamu vakarų Montanos grožiu.

Bodinė nuskubėjo vidun, kur svečių porelė mėgavosi kava, įsitaisë prieš didžiulį žioruojantį židinį.

Su pasitenkinimu užuodusi rudeniškus moliūgų ir gvazdikėlių kvapus, ji pamojavo registratūros staliuko pusėn, ketindama kuo greičiau pasiekti savo kabinetą ir pradėti darbus. Tačiau teko pasukti iš kelio, kai Selė, guvi raudonplaukė mergina, kurią Bodinė pažinojo dar nuo pradžios mokyklos, pamojė jai prieti.

— Norėjau, kad žinotum. Skambino Linda Sju ir pasakė, kad šiek tiek vėluos.

— Kaip visada.

— Aha, bet šįkart ne šiaip sau vėluoja. Ji išvyko atsivežti motinos.

Štai ir pirmasis įtrūkis tvirtuose Bodinės dienos pamatuose.

— Jos motina dalyvaus susitikime?

— Man labai gaila, — liūdnai nusišypsojo Selė.

— Tai daugiausia Džesės problema, bet ačiū, kad įspėjai.

— Džesė dar neatėjo.

— Nieko tokio, užtat aš anksčiau atvykau į susitikimą.

— Kaip visada, — šūktelėjo Selė, Bodinei patraukus koridoriu-
mi gilyn į centro raštinę. Savo kabinetą.

Bodinei patiko jo dydis. Pakankamai didelis susirinkti perso-
nalui ar vadybininkams, pakankamai mažas, kad tie susirinkimai
būtų jaukūs ir asmeniški.

Ji buvo įtaisiusi dvigubą langą, žvelgiantį į akmeninius take-
lius, vedančius į tą pastato dalį, kur buvo įsikūrusios „Abrakinė“ ir
gerokai prašmatnesnė pietų salė su vaizdu į kalnų link vilnijančius
laukus.

Bodinė tyčia pasistatė močiutės rašomąjį stalą taip, kad sėdėtų
nugara į langą ir niekas neblaškytų dėmesio. Raštinėje taip pat sto-
vėjo du foteliai aukštomis atkaltėmis, kadaise puošę kabinetą ran-
čos name, ir maža sofutė — buvusi jos motinos ir dabar pertraukta
naujais vasaros mėlynumo patvaraus audinio apmušalais.

Pakabinusi paltą, skrybėlę ir šaliką ant kabyklos kampe, Bodi-
nė susiglostė plaukus — juodus, kaip ir tėvo, glotniai surištus į ilgą,
per nugarą tįstančią uodegą.

Ji buvo panaši į savo senelį — taip visuomet sakydavo jo našlė.
Bodinė buvo mačiusi nuotraukų ir pripažino esanti panaši į jauną
Rorį Bodiną, žuvusį Vietname dar prieš savo dvidešimt trečiąjį gim-
tadienį.

Žalios senelio akys žvelgė drąsiai, burną sunkino putlesnė vir-
šutinė lūpa. Jo juodi plaukai vilnijo sruogomis, o Bodinės krito tie-
siai. Ji buvo paveldėjusi aukštus senelio skruostikaulius, mažytę ries-
tą nosytę ir baltą airišką odą, kuri reikalavo kibirų kremu nuo saulės.

Bet pačiai Bodinei patiko manyti, kad ji paveldėjo ir savo mo-
čiutės apdairaus verslumo gyslelę.

Nuėjusi prie darbastalio, kur stovėjo aparatas, ruošiantis pakenčiamą kavą, ir, prisipylusi puodelį, nusinešė jį prie rašomojo stalo, ketindama peržvelgti pirmuosius du dienos susitikimus.

Jai vienu metu baigiant pokalbį telefonu ir siunčiant elektroninį laišką, į kabinetą įėjo Džesika.

Kaip ir Morinė, Džesika vilkėjo suknelę — raudoną, priderintą prie trumpo odinio švarkelio nugriebtos grietinėlės spalvos. Trumpi aukštakulniai aulinukai neišsilaikytų nė penkių minučių sniege, bet tiko prie raudonosios suknelės, tarsi būtų buvę kartu su ja pazardinti į tuos pačius dažus.

Bodinė negalėjo nesižavėti jos puikiu, pribloškiančiu moters įvaizdžiu.

Sruogomis dažytus šviesius plaukus Džesika darbo dienomis įprastai susirišdavo į standų kuodą. Kaip ir batai, jos lūpos tobulai derėjo prie suknelės ir aštriabriaunių skruostų, plonos, tiesios nosies ir žydrų it ledynai akių.

Bodinei baigiant pokalbį ji atsisėdo priešais, iš švarkelio kišenės išsitraukė telefoną ir ėmė braukyti per ekraną, lyg ko ieškotų.

Bodinė padėjo ragelį ir atsilošė.

— Su tavimi susisieks Vakarų rašytojų asociacijos koordinatorius dėl trijų dienų stovyklos ir atsisveikinimo banketo.

— Ar jie turi datas? Skaičius?

— Numatomi devyniasdešimt aštuoni žmonės. Sausio devintą atvykimas, išvažiuoja sausio dvyliktą.

— Šio sausio?

Bodinė nusišypsojo.

— Organizatoriams nepavyko gauti planuotos vietos ir dabar jie susizgribo ieškotis kitų patalpų renginiui. Aš patikrinau, mes galime juos priimti. Paprastai iškart po švenčių pas mus viskas apirimesta. Susirinkimams ir banketui rezervuosime „Malūną“, o trobelių jie prašė dviem paroms. Koordinatorė, Mendė, man pasirodė organizuota, nors šiek tiek puolusi į nevirtį. Aš elektroniniu paštu

išsiunčiau detales tau, mamai ir Roriui. Dėl biudžeto turėtų būti viskas gerai.

— Gerai. Pašnekėsiu su ja, sudarysiu meniu, suorganizuosiu transportą ir taip toliau. Rašytojai?

— Mm.

— Įspėsiu „Salūną“. Niekada neteko organizuoti renginio rašytojams, per kurį nebūtų išgerta cisternos alkoholio.

— Mums tuo geriau. — Bodinė dūrė pirštų į mažytį kavos aparatą. — Pasivaišink.

Atsakydama Džesika tik iškėlė airiško žalumo firminį Bodinų poilsio komplekso puodelį su vandeniu, kurį buvo atsinešusi.

— Kaip tu gali gyventi be kavos? — nuoširdžiai nusistebėjo Bodinė. — Arba be kolos? Kaip gali gyventi vien vandeniu?

— Kadangi dar yra vynas. Ir joga, ir meditacija.

— Visa tai migdo.

— Tik ne tuomet, kai vartoji juos tinkamai. Tau tikrai derėtų užsiimti joga. O meditacija padėtų mažinti kofeino poreikį.

— Meditacija verčia mane galvoti apie tai, ką geriau nuveikčiau, užuot meditavusi. — Atsiložusi Bodinė ėmė sukiotis su kėde. — Man patinka tavo švarkelis.

— Ačiū. Aną laisvadienį nuvykau į Mizulą ir leidau sau apsipirkti. O tai yra taip pat naudinga, kaip ir meditacija. Ir protui, ir sielai. Selė sakė, kad Linda Sju šiek tiek vėluos — kažkas nauja — ir atsives motiną.

— Tiek ir aš girdėjau. Kaip nors susidorosime. Jie užsisako penkiasdešimt keturias trobeles trims dienoms. Vakarienė per repeticiją, tuoktuvės, vestuvių priėmimas, užima beveik visą „Dzeno“ miestelį dieną prieš vestuves, neskaitant kitų renginių.

— Vestuvės jau vos už keturių savaitių, taigi jie nebeturi daug laiko ką nors keisti ar sugalvoti dar kokių nors nesąmonių.

Bodinės lūpas iškreipė pašaipei šypsenėlė.

— Juk tu pažįsti Dolę Džekson, ar ne?

— Su Dole pajėgsiu susidoroti.

— Tu sugebėsi geriau nei... kas nors kitas, — nusprendė Bodinė. — Pažiūrėkime, ką turime.

Jiedvi peržvelgė sąrašą nuo pradžios iki galo ir jau buvo perėjusios prie mažesnio šventinio renginio savaitę prieš Kalėdas, kai pro duris galvą įkišo Selė.

— Linda Sju su motina.

— Minutėlę. Palauk, Sele. Užsakyk mimozų.*

— O, čia tai šneka.

— Išmintinga, — pastebėjo Džesika, kai Selės galva dingo. — Apšokinėk damas ir jos suminkštės.

— Linda Sju visai nieko. Gimnazijoje Čeisas su ja draugavo maždaug penkias minutes. — Atsistojusi Bodinė susiglostė tamsiai rudą liemenę. — Bet mimozos dar niekam nepakenkė. Eime į mūšį.

Žavi, figūringa, lengvai užsiplieskianti Linda Sju žingsniavo po vestibulį suspaudusi delnus tarp krūtų.

— Nejaugi nematai, mama? Viskas išpuošta Kalėdoms, eglės, girliandos, židinyš kaip šis. Ir Džesika sakė, kad „Malūnas“ tiesiog žibės.

— Pabandytų nežibėti. Sakau tau, Linda Sju, mums reikia tų didelių žvakidžių, bent tuzino. Auksinių, kokias mačiau žurnale. Ne blizgančių auksinių, bet sendinto aukso.

Kalbėdama Dolė užsirašinėjo savo pastabas į plytos storumo ir nuotakos suknelės baltumo vestuvių segtuvą.

Jos akyse švietė lengvas pamišimas.

— Ir raudonu aksomu — tamsiai raudonu, ne skaisčiai — iškloti takelį nuo ten, kur sustos rogės, iki durų. Tik ne baltu. Raudonas aksomas labiau paryškins tavo suknią. Ir dar sakau tau, reikia, kad arfininkė — tamsiai raudona suknia su sendinto aukso apvais — visą laiką skambintų, kol žmonės rinksis ir ieškos savo vietų.

* Mimoza — putojančio vyno ir apelsinų sulčių kokteilis.

Džesika aštriai įkvėpė oro.

— Mums reikės dar mimozų.

— Supratau, — šyptelėjo Bodinė ir perėmė vadovavimą.

Paskyrusi keturiasdešimt minučių sendinto aukso vestuvėms, Bodinė pasitraukė į šalį. Per tris mėnesius nuo tada, kai užėmė renginių organizatorės pareigas, Džesika ne kartą įrodė labiau nei sugėbanti susitvarkyti su isteriškomis motinomis ir į neveltį puolusiomis būsimomis nuotakomis.

Be to, Bodinė turėjo dar ir kitų darbų: buvo susitarusi susitikti su maisto ir gėrimų vadybininku, jai reikėjo aptarti kai kuriuos klausimus su vienu iš vairuotojų, taip pat norėjo iš savo sąrašo išbraukti pokalbį su žirgų prižiūrėtoju.

Važiuoti vingiuotu, kalvotu keliuku nuo raštinės iki Bodinų veiklos centro (arba BVC) reikėjo beveik pusmylę, bet vos išėjusi į obuoliais kvepiantį, vaiskų orą Bodinė nusprendė eiti pėsčia.

Dabar ji jau užuodė sniegą ir nusprendė, kad pradės snigti apie vidurdienį. Bet kol kas dangus po besitelkiančiais debesimis buvo blyškiai žydras.

Ji praėjo pro kelias „Kia“, siūlomas naudotis svečiams (bet tik centro teritorijoje), ir, nieko pakeliui nesutikusi, įsuko į siaurą skalda išpiltą keliuką.

Abipus plytėjo sniegu užpustyti laukai. Bodinė pastebėjo per juos klampojančią elnių trijulę storais, tamsiais žieminiiais kailiais ir baltai švysčiojančiomis uodegomis.

Išgirdusi sakalo klyksmą, pakėlė akis į padangę stebėdama, kaip paukštis suka ratus jai virš galvos. Medžioklei sakalais ji buvo paskyrusi svarbią vietą savo trejų metų poilsio centro vystymo plane ir jau praėjus vieniems metams buvo gerokai pasistūmėjusi.

Bodinės aulinukai aidžiai kaukšėjo į ragą sušalusią žemę, o pakilęs vėjas plaikstė sniegą it žėrinčias dulkeles jai aplink kulkšnis.

Netoliese nuo BVC ji pastebėjo judėjimą — kažkas iš personalo ruošėsi apie žirgus dengtoje pašiūrėje. Vėjas atplukdė šiltą gyvulių kvapą, o kartu su juo ir alyvuotos odos, šieno bei grūdų kvapus.

Bodinė pakėlė ranką pasisveikinti su žiūrinčiu į ją vyriškiu, vilkinčiu darbine striuke, ant galvos užsivožusiu skrybėlę lenkais kraštais. Eibas Koteris, paglostęs margašonę kumelę, kurią šukavo, žengtelėjo į priekį pasitikti Bodinės.

— Snigs, — pasakė ji.

— Snigs, — sutiko vyriškis. — Porelė iš Denverio norėjo pajodinėti. Taigi Medė šiek tiek pajodinėjo su jais po apylinkes. Tik ką grįžo.

— Pranešk, jei norėsi kokiu nors žirgu pasikeisti su ranča.

— Taip ir padarysiu. Ar pėsčia ateini iš raštinės?

— Norėjau pasivaikščioti, pakvėpuoti oru. Bet žinai ką, manau, pasibalnosiu kokį žirgą grįžti atgal, prasuksiu pasimatyti su Bodinų namo gyventojomis.

— Pasveikink ponias ir nuo manęs. Pabalnosiu tau žirgą, Bo. Trims Kojinėms reikėtų prasimankštinti. Tuomet man nereikės judinti savo nukriošusios subinės.

— Kokia ji tau nukriošusi.

— Vasarį man sueis šešiasdešimt devyneri.

— Jeigu sakysi, kad tai senatvė, gausi velnių nuo mano močiučių.

Nusijuokęs Koteris grįžo prie kumelės ir patapšnojo jai per šoną.

— Gal ir taip, bet vis tiek eisiu žiemos atostogų, kaip kalbėjomės. Vykisi į Arizoną pažiūrėti, kaip sekasi mano broliui, abu su žmona vyksime. Iškart po Kalėdų ir iki balandžio.

Bodinė nesusiraukė, nors ir labai norėjo.

— Mes čia jūsų su Eda pasiilgsime.

— Senstant žiemos darosi atšiauresnės. — Apžiūrėjęs kumelės

kanopas, vyras pasiėmė krapštiklį jų išvalyti. — Žiemą ne tiek jau daug turime užsakymų pajodinėti ir panašiai. Kelis mėnesius mane galės pavaduoti Medė, susitvarkys su žirgais. Ant pečių turi gerą galvą.

— Pakalbėsiu su ja. Ar ji viduj? Vis tiek norėjau užėiti, šneketlėti su Metu.

— Aha, eik. Tuo tarpu paruošiu tau Tris Kojines.

— Ačiū, Eibai. — Bodinė žengė atakupsta. — Kokį velnią veiksi toje Arizonoje?

— Nė nenumanau, išskyrus, kad šildysiu kaulus.

Apėjusi pastatą, ji įžengė vidun. Nuo pavasario iki pat spalio erdvi tvarto dydžio patalpa buvo naudojama pasiruošti plaukioti baidarėmis srauniomis upėmis, iškylauti visureigiais, jodinėti kalnų takais, galvijams pervaryti ir ekskursijoms su gidu.

Rimtai ėmus snigti, veikla sulėtėdavo, o dabar milžiniška erdvė tuščiai aidėjo nuo žingsnių, Bodinei einant link lenkto administracijos stalo, už kurio sėdėjo centro vadybininkas.

— Kaip laikaisi, Bo?

— Laikausi, Metai, ir tiek. O tu?

— Vis dar turime ką veikti. Yra viena slidinėti atvykusi grupė. Kita užsiima stendiniu šaudymu. Rytoj dvylikos žmonių šeima planuoja jodinėti takais, taigi apie tai užsiminiau ir Čeisui. Jis sakė, kad Kelas Skinneris grįžo, tuo ir užsiims.

— Tikrai taip.

Bodinė pakalbėjo su Metu apie inventorių, naujus prietaisus ir įrangą, o paskui, išsitraukusi telefoną, aptarė papildomą veiklą per Džeksonų vestuves.

— Atsiųsiu detales elektroniniu paštu. O tu pasirūpink šitais dalykais, pasitiek į pagalbą visus, kurių manai prireiks.

— Supratau.

— Eibas sakė, kad buvo atėjusi Medė.

— Ji tualete.

— Gerai. — Prieš įsidėdama telefoną į kišenę, Bodinė pažiūrėjo, kiek laiko. Ji norėjo nujoti pas močiutes, prieš grįždama į raštinę. — Palauksiu minutėlę.

Bodinė nuėjo prie gėrimų aparato. Džesika teisi — reikėtų gerti daugiau vandens. Bet vandens nenorėjo. Norėjo ko nors saldaus, su burbulais. Norėjo prakeiktos kolos.

Eina po velnių ta Džesė, pagalvojo ji, įmesdama pinigus ir išsitraukdama butelį vandens.

Irzliai gerdama pirmą gurkšnį, Bodinė pamatė iš tualetu išeinančią Medę.

— Sveika, Mede.

Bodinė patraukė prie arklininkės. Jai pasirodė, kad Medė šiek tiek pablyškusi, patamsėjusiais paakiais, nors ir šypsojosi.

— Sveika, Bo. Ką tik grįžau iš jodinėjimo.

— Girdėjau. Kaip laikaisi? Atrodai persitempusi.

— Niekai. — Nerūpestingai mostelėjusi ranka, Medė išpūtė kvapą. — Ar turi minutę laiko susėsti?

— Žinoma. — Bodinė parodė į vieną iš kelių staliukų, stovinčių patalpoje. — Ar tikrai viskas gerai? Darbe? Namuose?

— Viskas puiku. Tikrai puiku. — Medė, jos draugė nuo gimimo, atsisėdo ir atsismaukė skrybėlę, užvožtą ant saulės geltonumo plaukų, nukirptų sulig smakru, kupetos. — Aš nėščia.

— Tu... Mede! Juk tai puiku? Argi nenuostabu?

— Puiku, nuostabu ir stebėtina. Ir truputį baisu. Mudu su Tedu nusprendėme — ko laukti? Susituokėme tik praeitą pavasarį, ir pirminis planas buvo palaukti metus, gal dvejus. Bet paskui pagalvojome, o kam? Tuomet ir nėrėme stačia galva.

Nusijuokusi ji dūrė pirštu į Bodinės vandens buteliuką.

— Galiu atsigerti?

— Imk visą. Aš taip dėl tavęs džiaugiuosi, Mede. Ar gerai jaučiesi?

— Pirmuosius mėnesius vėmiau po triskart per dieną. Pirmą

kartą ryte, paskui per pietus ir vakarienę. Greičiau pavargstu, bet daktarai sako, kad taip ir turi būti. Ir tas pykinimas gana greitai praeis, bent aš taip tikiuosi. Jau lyg ir mažta. Tik ką jaučiau šleikštulį, bet neapsivėmiau, o tai jau šis tas.

— Tedas turbūt skrajoja padebesiais.

— Skrajoja.

— Kiek jau laiko?

— Ateinantį šeštadienį bus dvylika savaičių.

Bo išsižiojo, užsičiaupė ir, atsiėmusi butelį, nugėrė gerą gurkšnij vandens.

— Dvylika.

Giliai iškvėpusi, Medė prikando lūpą.

— Norėjau pasakyti tau iškart, bet juk visi pataria išlaukti pirmuosius tris mėnesius, tą pirmąjį trimestrą. Mes niekam nesakėme, tik tėvams, bet net ir tuomet laukėme, kol sueis keturios savaitės.

— Tu tikrai neatrodai nėščia.

— Atrodysiu. Tiesą sakant, jau dabar man džinsai veržia per liemenį, tai aš juos susegiau žiogeliu.

— Tikrai ne!

— Tikrai taip. — Kad įrodytų, Medė pasikėlė marškinius ir pademonstravo Bo sidabrinį žiogelį. — Tik pažiūrėk.

Medė pakėlė skrybėlę ir nulenkė galvą, kad draugė pamatytų gerą colį rudų plaukų, ties šaknimis susiliejančių su auksinėmis sruogomis.

— Nėščioms negerai dažytis plaukus. Tad neketinu nusiimti skrybėlės, kol tas vaikas negims, prisiekiu. Nuo trylikos metų nemačiau savo natūralios plaukų spalvos. Atsimeni, kaip padėjai pirmą kartą nusidažyti?

— Iš tos pakuotės mes dar ir man nudažėme sruogą, atrodė kaip neoninio moliūgo skiltelė.

— Mano nuomone, atrodė gana šauniai. Širdyje esu blondinė, Bo, bet ketinu būti nėščia brunetė.

Nusijuokusi Bodinė atidavė vandenį. Gerdama Medė glostė savo vis dar nematomą nėščiosios pilvą.

— Jaučiuosi kitokia, tikrai kitokia. Tai kažkoks stebuklas, Bodine, aš būsiu motina.

— Tu būsi žiauriai puiki motina.

— Esu pasiryžusi būti geriausia. Bet... na, yra dar vienas dalykas, kurio man reikėtų atsisakyti.

— Jodinėti.

Linktelėjusi galvą, Medė vėl atsigėrė.

— Jėzau, juk neatsimenu, kada nejudinėjau. Nuo pat kūdikystės jojau. Bet gydytojų nuomonė tvirta.

— Mano irgi. Tu šiandien buvai išjojusi, Mede.

— Žinau. Reikėjo pasakyti Eibui, bet pirmiausia norėjau pasakyti tau. O be to, jis vis šneka apie savo žiemos atostogas, ir kad aš jį pavaduosiu. Nenorėjau prasyti, kadangi jis tikrai nekantrauja vykti į tą kelionę, ir jau matau, kad teks ją atidėti.

— Kelionės jis neatidės, o tu nesėsi į balną, kol gydytojai neduos leidimo. Ir viskas.

Kramtydama lūpą — aiškus nerimo ženklas — Medė sukiojo vandens buteliuko kamštelį.

— Dar yra pamokos.

— Mes ir jomis pasirūpinsime. — Kaip nors išsiaiškinsime, pagalvojo Bodinė. — Juk prie arklių yra ir daugiau darbo, ne tik jodinėjimas, Mede.

— Žinau. Aš jau šiek tiek padirbėjau su popieriais. Galiu valyti, šerti žirgus, galiu vadelėti vežimus, nuvežti svečius į žirgyną. Aš galiu...

— Gali štai ką padaryti: atnešti man iš savo gydytojo sąrašą, kokius darbus tau leidžiama dirbti, o kokių — ne. Ką galėsi, tą ir dirbsi.

— Tai kad ta mano gydytoja nežmoniškai atsargi ir...

— Ir aš nežmoniškai atsargi, — pertraukė ją Bodinė. — Atneši sąrašą, arba aš tave atleisiu iš darbo.

Paniurusi Medė nuleido pečius.

— Tedas buvo tikras, kad tu taip ir pasakysi.

— Juk ne už kvailio ištekėjai. Ir jis tave myli, kaip ir aš. O dabar eik namo ilsėtis.

— Oi, man nereikia ilsėtis.

— Tu eini namo, — pakartojo Bodinė. — Nusnausi. Atsibudusi skambinsi savo daktarui, ir tegul jis...

— Ji.

— Jokio skirtumo. Tegul ji tą sąrašą atsiunčia tau elektroniniu paštu, o kopiją — man. Tuomet mes žiūrėsime. Blogiausiu atveju, Mede, keliems mėnesiams pakeisi balną į raštinės kėdę. — Bodinė nusišypsojo. — Juk būsi stora.

— Kažkaip net norisi.

— Gerai, nes taip ir nutiks. O dabar eik namo. — Bodinė atsislojo ir pasilenkusi tvirtai apkabino Medę. — Sveikinu.

— Ačiū. Ačiū, Bo. Prieš išeidama, pasakysiu Eibui. Patikinsiu jį, kad tu viskuo pasirūpinsi, ar ne?

— Būtinai.

— Tiesą sakant, visiems pranešiu. Miriau, kaip norėjau visiems apskelbti apie nėštumą nuo tos akimirkos, kai pasidariau testą. Ei, Metai! — Pakilusi nuo kėdės, Medė patapšnojo sau per pilvą. — Aš nėščia!

— Eik tu sau!

Bodinė pamatė, kaip jis šoka ant kojų ir bėga prie Medės, stveria ją į glėbį ir iškelia.

Pirmiausia reikia pranešti tėvams, pagalvojo Bodinė, eidama į lauką, bet mes juk čia visi viena didelė šeima.